

“That’s for you to decide,” answered the father coldly; “I can’t be bothered about such trifles. It is the way you always do, Ruth, whenever I see you; but it is time I was at my office. Don’t make a fool of yourself, now; mind what I tell you, and let well alone.”

“Father,” said Ruth; “father--”

“Can’t stop--can’t stop,” said Mr. Ellet, moving rapidly down street, to get out of his daughter’s way.

“Can it be possible,” thought Ruth, looking after him, “that he could connive at such duplicity? Was the old lady’s sympathy a mere stratagem to work upon my feelings? How unnecessarily I reproached myself with my supposed injustice to her? Can good people do such things? Is religion only a fable? No, no; ‘let God be true, and every man a liar.’”

Chapter LIX

“Is this ‘The Daily Type’ office?” asked Ruth of a printer’s boy, who was rushing down five steps at a time, with an empty pail in his hand.

“All you have to do is to ask, mem. You’ve got a tongue in your head, haven’t ye? women folks generally has,” said the little ruffian.

Ruth, obeying this civil invitation, knocked gently at the office door. A whirl of machinery, and a bad odor of damp paper and cigar smoke, issued through the half-open crack.

“I shall have to walk in,” said Ruth, “they never will hear my feeble knock amid all this racket and bustle;” and pushing the door ajar, she found herself in the midst of a group of smokers, who, in slippers feet, and with heels higher than their

heads, were whiffing and laughing, amid the pauses of conversation, most uproariously. Ruth's face crimsoned as heels and cigars remained, in *status quo*, and her glance was met by a rude stare.

"I called to see if you would like a new contributor to your paper," said Ruth; "If so, I will leave a few samples of my articles for your inspection."

"What do you say, Bill?" said the person addressed; "drawer full as usual, I suppose, isn't it? more chaff than wheat, too, I'll swear; don't want any, ma'am; come now, Jo, let's hear the rest of that story; shut the door, ma'am, if you please."

"Are you the editor of the 'Parental Guide'?" said Ruth, to a thin, cadaverous-looking gentleman, in a white neck-cloth, and green spectacles, whose editorial sanctum was not far from the office she had just left.

"I am."

"Do you employ contributors for your paper?"

"Sometimes."

"Shall I leave you this MS. for your inspection, sir?"

"Just as you please."

"Have you a copy of your paper here, sir, from which I could judge what style of articles you prefer?"

At this, the gentleman addressed raised his eyes for the first time, wheeled his editorial arm-chair round, facing Ruth, and peering over his green spectacles, remarked:

"Our paper, madam, is most em-pha-t-i-cal-ly a paper devoted to the interests of religion; no **frivolous** jests, no love-sick ditties, no fashionable sentimentalism, finds a place in its columns. This is a serious world, madam, and it ill becomes those

who are born to die, to go dancing through it. **Josephus** remarks that the Saviour of the world was never known to smile. Z seldom smile. Are you a religious woman, madam?"

"I endeavor to become so," answered Ruth.

"V-e-r-y good; what sect?"

"Presbyterian."

At this the white neck-clothed gentleman moved back his chair; "Wrong, madam, all wrong; **I** was educated by the best of fathers, but he *was* not a Presbyterian; his son is not a Presbyterian; his son's paper sets its face like a flint against that heresy; no, madam, we shall have no occasion for your contributions; a hope built on a Presbyterian foundation, is built on the sand. Good morning, madam."

Did Ruth despair? No! but the weary little feet which for so many hours had kept pace with hers, needed a reprieve. Little **Nettie** must go home, and Ruth must read the office signs as she went along, to prepare for new attempts on the morrow.

To-morrow? Would a brighter morrow *ever* come? Ruth thought of her children, and said again with a strong heart--it will; and taking little **Nettie** upon her lap she divided with her their frugal supper--a scanty bowl of bread and milk.

Ruth could not but acknowledge to herself that she had thus far met with but poor encouragement, but she knew that to climb, she must begin at the lowest round of the ladder. It were useless to apply to a long-established leading paper for employment, unless endorsed by some influential name. Her brother had **cooly**, almost contemptuously, set her aside; and yet in **the** very last number of his Magazine, which accident threw in her way, he pleaded for public favor for a young actress, whom he said had been driven by fortune from the sheltered privacy of home,

to earn her subsistence upon the stage, and whose earnest, strong-souled nature, he thought should meet with a better welcome than mere curiosity. "Oh, why not one word for me?" thought Ruth; "and how can I ask of strangers a favor which a brother's heart has so coldly refused?"

It was very disagreeable applying to the small papers, many of the editor of which, accustomed to dealing with hoydenish contributors, were incapable of comprehending that their manner towards Ruth had been marked by any want of that respectful courtesy due to a dignified woman. From all such contact Ruth shrank sensitively; their free-and-easy tone fell upon her ear so painfully, as often to bring the tears to her eyes. Oh, if Harry--but she must not think of him.

The next day Ruth wandered about the business streets, looking into office-entries, reading signs, and trying to gather from their "know-nothing" hieroglyphics, some light to illumine her darkened pathway. Day after day chronicled only repeated failures, and now, notwithstanding she had reduced their already meagre fare, her purse was nearly empty.

แนววิจารณ์

แก่นเรื่อง

แฟนนี่ เฟิร์นแสดงให้เห็นสภาพสังคมอเมริกันในศตวรรษที่ 19 ที่ไม่เอื้ออำนวยและไม่ให้โอกาสผู้หญิงมีสิทธิ เสรีภาพ โอกาสทางการศึกษาและความเสมอภาคเท่าเทียมกับผู้ชาย แม้ว่าบางครั้งบรวจะเห็นความสำคัญของการศึกษาสำหรับลูกผู้หญิงแต่ก็ไม่ได้สนับสนุนให้เตรียมตัวพร้อมเพื่อประกอบอาชีพนอกบ้าน เพราะมีทัศนคติว่าผู้หญิงควรแต่งงานเพื่ออยู่ในความดูแลของสามีและเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและเป็นที่ยอมรับในสังคม ผู้หญิงที่แต่งงานแต่สามีเสียชีวิตโดยไม่ทิ้งทรัพย์สินไว้ให้จะถูกชักจูงให้แต่งงานใหม่ หรือมิฉะนั้นจะได้รับการดูแลเหยียดหยาม

และเอารัดเอาเปรียบ ผู้หญิงที่เข้มแข็งออกทน มีสติปัญญาและไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วยอาชีพที่สุจริต เช่น อาชีพครูหรืออาชีพนักเขียน

โครงเรื่อง

รูธ เอลเล็ต (Ruth Ellet) แต่งงานกับแฮร์รี ฮอลล์ (Harry Hall) แคชเชียร์ธนาคารพานิชย์ มีบุตรสาว 3 คน ครอบครัวนี้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขเป็นเวลา 9 ปี โศกนาฏกรรมเริ่มเกิดกับครอบครัวเมื่อบุตรสาวคนโตเสียชีวิต และต่อมาผู้นำครอบครัวเสียชีวิตด้วยโรคไข้ไทฟอยด์ รูธและบุตรสาว 2 คนได้รับความช่วยเหลืออย่างไม่เต็มใจจากบิดาของเธอและบิดามารดาของสามี เธอพยายามหาเลี้ยงชีพด้วยการเย็บเสื้อผ้าซึ่งได้รับค่าตอบแทนน้อย เธอพยายามไปสอบแข่งขันเพื่อเป็นครู แต่เธอไม่มีผู้มีอิทธิพลสนับสนุน ในที่สุดเธอต้องยอมยกลูกสาวคนที่ 2 ให้อยู่ในความอุปการะของบิดามารดาของสามี และเริ่มงานเขียนเพื่อส่งให้นิตยสารและหนังสือพิมพ์ เธอถูกเอาเปรียบจากเจ้าของสำนักพิมพ์อย่างมาก เธอมุมานะและอดทนจนกระทั่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย และสามารถยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้ชาย และไม่จำเป็นต้องฝืนใจแต่งงานเพื่อความอยู่รอด

การดำเนินเรื่อง

1. Ruth Hall มีการดำเนินเรื่องที่แหวกแนวไปจากนวนิยายร่วมสมัยคือ เริ่มต้นด้วยการแต่งงานของตัวละครเอกคือ รูธ โดยกล่าวถึงความรู้สึกของรูธก่อนการแต่งงานว่า

Ruth could not sleep. This was the last time she would sit at that little window. The morrow would find her in a home of her own. On the morrow Ruth would be a bride. (13)

ในตอนสุดท้ายของเรื่องรูธ ฮอลล์มิได้มีที่ทำว่าจะแต่งงานใหม่ เธอไปเยี่ยมเคารพหลุมศพสามีเพื่อกล่าวคำอำลา และนวนิยายจบลงด้วยการที่รูธก้าวต่อไปในฐานะนักเขียนที่ประสบความสำเร็จอย่างเต็มตัว

As the carriage rolled from under the old stone gateway, a little bird, startled from out its leafy nest, trilled forth a song as sweet and clear as the lark's at heaven's own blessed gate.

“Accept the omen, dear Ruth,” said Mr. Walter. “Life has much of harmony yet in store for you.” (211)

2. เฟิร์นเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตของสตรีอเมริกันในศตวรรษที่ 19 ว่าการที่สตรีต้องพึ่งพานุรุษทางด้านเศรษฐกิจทำให้ต้องตกเป็นเบี้ยล่างและทุกข์ทรมานเพราะได้รับการปฏิบัติต่อราวกับเป็นเพียงทรัพย์สินมีค่าชิ้นหนึ่งของสามีเท่านั้น รุทกล่าวถึงนางลีออน (Mrs. Leon) สาวสวยที่มีสามีรูปหล่อฐานะดีว่าเปรียบเสมือนนกในกรงทองซึ่งไม่มีความสุขเลย

“I have all those pretty toys to satisfy my heart-cravings; they, equally with myself, are necessary appendages to Mr. Leon's establishment . . . when your daughters stand at the altar, Ruth, never compel them to say words to which the heart yields no response. The chain is none the less galling, because its links are golden.” (52-53)

ในทางตรงกันข้ามผู้หญิงที่มีความเคียดเคี้ยวเข้มแข็งจะไม่งอนง้อผู้ชายเพราะจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วยตนเอง เช่น นางสกิดดี้ (Mrs. Skiddy) สามีของนางหาทางหนีไปแคลิฟอร์เนียเพื่อแสวงโชค นางพยายามขจัดขวางทุกวิถีทางแต่ในที่สุดตัดสินใจปล่อยสามีไปตามทางและหันมาทำมาหาเลี้ยงชีพและครอบครัวตามลำพัง ไม่นานต่อมาสามีอ่อนวอนขอกลับมาอยู่ด้วยดั้งเดิมแต่นางสกิดดี้ไม่ยินยอมเธอกล่าวกับตนเองอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ไม่มีวัน”

“Drawing from her pocket a purse well filled with her own honest earnings, she chinked its contents at some phantom shape discernible

to her eyes alone; while through her set teeth hissed out, like ten thousand serpents, the word “N-e-v-e-r!” (109)

รูธ ฮอลต์เป็นตัวอย่างของผู้หญิงอเมริกันที่มีสติปัญญาและพิสูจน์ให้สังคมเห็นว่าเธอสามารถใช้สติปัญญานั้นเพื่อความก้าวหน้าและการประกอบอาชีพได้เช่นเดียวกับผู้ชาย เธอไม่ได้ขวนขวายแต่งงานใหม่เพื่อให้มีผู้เลี้ยงดูและคุ้มครอง หลักประกันความมั่นคงทางเศรษฐกิจของเธอคือการเป็นผู้ถือหุ้นธนาคารดังที่ วอลเตอร์ (Walter) เพื่อนของเธอได้แสดงความภูมิใจในตัวเธอว่า “ลองนึกดูซิว่าเธออยู่ในห้องใต้หลังคาแคบๆ เมื่อปีที่แล้ว แต่บัดนี้เธอมีหุ้นธนาคาร เธอควรภูมิใจในตนเอง”

“imagine yourself, if you can, in that dismal attic one year ago, a bank stock holder! Now confess that you are proud of yourself” (209)

ตัวละครเอก

ตัวละครเอกของเรื่องคือ รูธ ฮอลต์

1. รูธ ฮอลต์เป็นผู้หญิงที่อยู่ในโลกของความเป็นจริง ไม่เพื่อฝัน ก่อนแต่งงานเธอถามตนเองว่าชีวิตหลังการแต่งงานจะหวานชื่นหรือขมขื่น สามีของเธอจะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ แสดงว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่ไม่มีความคิด

Would clouds or sunshine, joy or sorrow, tears or smiles, predominate in her future? . . . Would a harsh word ever fall from lips which now breathed only love? Would the step whose lightest footfall now made her heart leap, ever sound in her ear like a death-knell? (13)

2. รุท ฮอลล์มีความเข้มแข็งและต้องการยืนหยัดอยู่ด้วยตนเอง เมื่อสามีเสียชีวิตเธอพยายามหาทางประกอบอาชีพ อาทิ ริเริ่มจะเปิดสอนนักเรียนเป็นการส่วนตัวแต่การขาดผู้มีชื่อเสียงให้ความสนับสนุนทำให้ไม่มีใครต้องการส่งบุตรหลานมาให้เรียนกับเธอ

She had no permission to refer either to her father, or to Mrs. Millet . . . people are not apt to entrust their children with a person of whom they know nothing; Ruth keenly felt this disadvantage” (98)

เมื่อทราบว่ามีตำแหน่งครูประถมว่างเธอไปสมัครและสอบแต่เธอพลาดตำแหน่งไมใช่เพราะเธอไม่มีความรู้เพียงพอแต่เป็นเพราะเธอไม่มีผู้สนับสนุน

Ruth was not elected. She had been educated . . . at a school where “Webster” was used instead of “Worcester.” The greatest gun on the Committee was a Worcesterite. (103)

ประสบการณ์ของรุททำให้เธอเข้าใจดีว่าสังคมมีส่วนบีบบังคับและผลักดันให้ผู้หญิงที่หมดหนทางไร้ผู้ช่วยเหลือต้องดำเนินชีวิตที่ผิดพลาด เธอกล่าวถึงผู้หญิงที่ต้องยึดอาชีพโสเภณีเพราะความจำเป็นว่า: -

Ruth’s tears fell fast. She knew now how it could be, when every door of hope seemed shut, by those who make long prayers and wrap themselves in morality as with a garment, and cry with closed purses and averted faces, “Be ye warmed, and tilled.” . . . she thought, “If he who saved a soul from death shall hide a multitude of sins,” oh! where, in the great reckoning-day, shall he be found who, ‘mid the gloom of so dark a night, pilots such struggling bark on wrecking rocks?” (9 1,)

3. รูธ ฮอลล์มีความเชื่อมั่นในตนเอง เธอเชื่อว่าหากมีความพยายามจะต้องประสบความสำเร็จในอาชีพอย่างแน่นอน

I can do it, I feel it, I will do it . . there will be a desperate struggle first . . there will be scant meals, and sleepless nights, and weary days, and a throbbing brow, and an aching heart . . Pride must sleep! but . . . it shall be done.” (116)

เธอไม่หวั่นเกรงการทำงานหนัก หากการทำงานนั้นจะนำเธอไปสู่ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

She would so gladly support herself, so cheerfully toil day and night, if need be, could she only win an independence. (115)

การใช้ภาษา

ภาษาที่เฟิร์นใช้ในการบรรยายตัวละคร เหตุการณ์ ฉาก หรืออารมณ์ความรู้สึกเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย ลักษณะประโยคสั้น กระชับ ได้ใจความ แต่คำศัพท์บางคำไม่นิยมใช้ในปัจจุบัน บางคำเป็นการเขียนแบบโบราณอาจก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้อ่าน อาทิ

morrow = tomorrow

bugbear = สิ่งที่ทำให้เกิดความหวาดกลัวหรือวิตกกังวลโดยไม่จำเป็น

jackanapes = ฉายาของวิลเลียม เดอ ลา โพล (William de la Pole) ดยุกแห่งซัฟฟอล์ก (Duke of Suffolk, 1396-1450) มีความหมายในปัจจุบันว่า คนล่อลวง เย่อหยิ่ง หรือมีความเชื่อมั่นมากเกินไป

simpleton	= คนโง่ ถูกหลอกง่าย
want	= ขาดแคลน
pantaloons	= กางเกงขายาว
land's sake	= คำอุทาน
dawneth	= dawn หรือ รุ่งสาง
fain	= ด้วยความยินดี ด้วยความเต็มใจ
know'st	= know
doth	= docs
dickey	= ออกเสื้อเชิร์ตปลอม
cravat	= เนคไทแบบเก่า

ในบางช่วงเฟิร์นเขียนตามคำพูดของพวกคนผิวดำไร้การศึกษาซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหากับผู้อ่านเพราะไม่ใช่ภาษาอังกฤษมาตรฐาน เป็นลักษณะภาษาเฉพาะของกลุ่มชน ซึ่งมีตัวสะกดและการออกเสียงผิดแปลกจากปกติ

massa	= master หรือนายผู้ชาย
de	= the
las'	= last
dis	= this
chil'	= child
debbel	= devil
dere	= there
ting	= thing
neider	= neither
ain't	= isn't

wu'st = worst

nebber = never

หากผู้อ่านออกเสียงคำเหล่านี้จะช่วยให้เดาออกว่าเทียบเท่ากับคำภาษาอังกฤษคำใด

2.2

Aunt Hetty on Matrimony

“Now girls,” said Aunt Hetty, “put down your embroidery and worsted work; do something sensible, and stop building air-castles, and talking of lovers and honey-moons. It makes me sick; it is perfectly antimonial. Love is a farce; matrimony is a humbug; husbands are domestic Napoleons, Neroes, Alexanders,--sighing for other hearts to conquer, after they are sure of yours. The honey-moon is as short-lived as a Lucifer-match; after that you may wear your wedding-dress at the wash tub, and your night-cap to meeting, and your husband wouldn't know it. You may pick up your own pocket-handkerchief, help yourself to a chair, and split your gown across the back reaching over the table to get a piece of butter, while he is laying in his breakfast as if it was the last meal he should eat this side of Jordan. When he gets through he will aid your digestion,--while you are sipping your first cup of coffee,--by inquiring what you'll have for dinner; whether the cold lamp was all ate yesterday; if the charcoal is all out, and what you gave for the last green tea you bought. Then he gets up from the table, lights his cigar with the last evening's paper, that you have not had a chance to read; gives two or three whiffs of smoke,--which are sure to give you a headache for the forenoon,--and, just as his coat-tail is vanishing through the door,

apologizes for not doing 'that errand' for you yesterday,--thinks it doubtful if he can to-day,-' *'so pressed with business.'* Hear of him at eleven o'clock, taking an ice-cream with some ladies at a confectioner's, while you are at home new-lining his old coat-sleeves. Children by the ear all day, can't get out to take the air, feel as crazy as a fly in a drum; husband comes home at night, nods a 'How d'ye do, Fan,' boxes Charley's ears, stands little Fanny in the corner, sits down in the easiest chair in the warmest corner, puts his feet up over the grate, shutting out all the tire, while the baby's little pug nose grows blue with the cold; reads the newspaper all to himself, solaces his inner man with a hot cup of tea, and, just as you are laboring under the hallucination that he will ask you to take a mouthful of fresh air with him, he puts on his dressing-gown and slippers, and begins to reckon up the family expenses! after which he lies down on the sofa, and you keep time with your needle, while he sleeps till nine o'clock. Next morning, ask him to leave you a 'a little money,'--he looks at you as if to be sure that you are in your right mind, draws a sigh long enough and strong enough to inflate a pair of bellows, and asks you 'what you want with it, and if a half a dollar won't do?'--Gracious king! as if those little shoes, and stockings, and petticoats could be had for half dollar! Oh girls! set your affections on cats, poodles, parrots or lap dogs; but let matrimony alone. It's the hardest way on earth of getting a living--you never know when your work is done. Think of carrying eight or nine children through the measles, chicken pox, rash, mumps, and scarlet fever, some of em twice over; it makes my head ache to think of it. Oh, you may scrimp and save, and twist and turn, and dig and delve, and **economise and die**, and your husband will marry again, take what you have saved to dress his second wife with, and she will take your portrait for a fireboard, and,--but, what's the use of talking? I'll warrant

every one of you'll try it, the first chance you get! there's a sort of bewitchment about it, somehow. I wish one half the world warn't fools, and the other half idiots, I do. Oh, dear!"

การใช้ภาษาและลีลาการเขียน

เฟิร์นใช้ภาษากระทัดรัด เข้าใจง่าย ประโยคสั้น เครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้ อาทิ เครื่องหมายขีดยาว (--) เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) ทำให้ผู้อ่านรับรู้ความรู้สึกของผู้เขียน เช่น การเสียดสี ประชดประชัน โดยไม่ต้องเขียนเป็นตัวอักษรเพื่อบรรยายความรู้สึกนั้นๆ การใช้ อุปมาอุปมัย (Metaphor) ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพลักษณ์ชัดเจนขึ้น เช่น

matromony is a humbug หมายถึง การแต่งงานคือการหลอกลวง

การใช้อุปมาอุปมัยเชิงเปรียบเทียบ (Simile) เช่น

The honeymoon is as short-lived as a lucifer-match หมายถึง ช่วงการค้ำน้ำค้ำพระจันทร์มีระยะเวลาสั้นเหมือนเปลวไฟที่ก้านไม้ขีดซึ่งลุกไหม้และดับลงในชั่วพริบตา (ไม้ขีดไฟผลิตครั้งแรกในปี ค.ศ. 1829 โดยซามวล จอห์นส์ (Samuel Johnes) ชาวอังกฤษ เขาเรียกไม้ขีดไฟว่า "Lucifers" เพราะเมื่อจุดจะมีประกายไฟและควันอบอวล)

feel as crazy as a fly in a drum หมายถึง รู้สึกวุ่นวายใจราวกับแมลงวันที่ติดอยู่ในกลองขณะที่มีผู้ตีกลองอยู่

นอกจากนี้เฟิร์นใช้ภาษาที่เข้าใจได้ชัดเจน เช่น

stopbuildingair-castles หมายถึง หยุดสร้างวิมานในอากาศ

เธอใช้การสัณผัสสระและการสัณผัสอักษรเพื่ออรรถรสทางภาษาอีกด้วย เช่น

You may scrimp and save, and **twist** and **turn**, and dig and delve, and **economize** and **die**.

เธอสรุปบทความอย่างได้รสชาติว่า แม้ว่าผู้ใหญจะเตือนผู้หญิงว่าการแต่งงานทำให้ผู้หญิงสูญเสียอิสรภาพและในชีวิตจริงการแต่งงานไม่ใช่สิ่งที่น่าพิสมัย ถึงกระนั้นเธอเชื่อว่าหากมีโอกาสผู้หญิงทุกคนจะต้องอยากทดลอง

What's the use of talking? I'll warrant every one of you'll try it, the first chance you get! there's a sot of **bewitchment** about it, somehow. I wish one half the world **warn't** fools, and the other half idiots, I do. Oh, dear!"

2.3

Male Criticism .on Ladies' Books

"Courtship and marriage, servant and children, these are the great objects of a woman's thoughts, and they necessarily form the staple topics of their writings and their conversation. We have no right to expect anything else in a woman's **book**."--

N. Y. Times

Is it in feminine novels **only** that courtship, marriage, servants and children are the staple? Is not this true of all novels?--of Dickens, of Thackeray, of Bulwer and a host of others? Is it peculiar to feminine pens, most astute and liberal of critics? Would a novel be a novel if it did not treat of courtship and marriage? and if it could

be so recognized, would it find readers? When I see such a narrow, snarling criticism as the above, I always say to myself, the writer is some unhappy man, who has come up without the refining influence of mother, or sister, or reputable female friends; who has divided his migratory life between boarding-houses, restaurants, and the outskirts of editorial sanctums; and who knows as much about reviewing a woman's book, as I do about navigating a ship, or engineering an omnibus from the South Ferry, through Broadway, to Union Park. I think I see him writing that paragraph in a fit of spleen--of male spleen--in his small boarding-house upper chamber, by the cheerful light of a solitary candle, flickering alternately on cobwebbed walls, dusty wash-stand, **begrimed** bowl and pitcher, refuse cigar stumps, boot-jacks, old hats, buttonless coats, muddy trousers, and all the wretched accompaniments of solitary, selfish male existence, not to speak of his own puckered, unkissable face; perhaps, in addition, his boots hurt, his cravat-bow persists in slipping under his ear for want of a pin, and a wife to pin it (poor wretch!) or he has been refused by some pretty girl, as he deserved to be (narrow-minded old vinegar-cruet!) or snubbed by some lady authoress; or, more trying than all to the male constitution, has had a weak cup of coffee for that morning's breakfast.

But seriously--we have had quite enough of this shallow criticism (?) on lady-books. Whether the book which called forth the remark above quoted, was a good book or a bad one, I know not: I should be inclined to think the former from the dispraise of such a pen. Whether ladies can write novels or not, is a question I do not intend to discuss; but that some of them have no difficulty in finding either publishers or readers is a matter of history; and that gentlemen often write over feminine signatures would seem also to argue that feminine literature is, after all, in good odor

with the reading public. Granted that lady-novels are not all that they should be--is such shallow, unfair, wholesale, sneering criticism (?) the way to reform them? Would it not be better and more manly to point out a better way kindly, justly, and above all, respectfully? or--what would be a much harder task for such critics--write a better book!

การใช้ภาษาและลีลาการเขียน

เฟิร์นเขียนทำนองเสียดสีประชดประชันนักวิจารณ์วรรณกรรมผู้เห็นว่างานประพันธ์ของสตรีมีแต่เรื่องไร้สาระ เธอเริ่มต้นบทความด้วยคำถามหลายคำถามติดต่อกันเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของเธอว่า นักวิจารณ์เหล่านี้ไร้ความยุติธรรมต่อนักเขียนสตรี

Is it in feminine novels only that courtship, marriage, servants and children are the staple? Is it not true of all novels?--of Dickens, of Thackeray, of Bulwer and a host of others? Is it peculiar to feminine pens, most astute and liberal of critics? Would a novel be a novel if it did not treat of courtships and marriage?

เธอเห็นว่านักวิจารณ์ชายที่มีความคิดเช่นนี้ต้องเป็นผู้มีจิตใจคับแคบและมีปัญหาครอบครัว

The writer is some unhappy man, who has come up without the refining influence of mother, or sister, or reputable female friends . . . and who knows as much about reviewing a woman's book, as I do about navigating a ship, or engineering an omnibus from the South Ferry, through Broadway, to Union Park.

เฟิร์นขำในการสรุปบทความอีกด้วยว่าถ้านักวิจารณ์ชายเห็นว่างานเขียนของนักประพันธ์สตรีไม่เข้าท่าก็ควรผลิตผลงานให้ดีกว่าให้เป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน ไม่ใช่วิพากษ์วิจารณ์โดยไม่มีข้อเสนอแนะเพื่อสร้างสรรค์ใดๆ

Granted that lady-novels are not all that they should be--is such shallow, unfair, wholesale, sneering criticism (?) the way to reform them? Would it not be better and more manly to point out a better way kindly, justly, and above all, respectfully? or--what would be a much harder task for such critics--write a better book!

กิจกรรมการเรียนรู้ 2

1. ให้นักศึกษาอ่านนวนิยายเรื่อง Ruth Hall : A Domestic Tale of the Present Time ทั้งเรื่อง
2. ให้นักศึกษาอ่านนวนิยายเรื่อง Rose Clark ของแฟนนิ เฟิร์น เพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาและลีลาการเขียนกับเรื่อง Ruth Hall: A Domestic Tale of the Present Time
3. ให้นักศึกษาอ่านบทความเรื่องอื่นๆ ของแฟนนิ เฟิร์น เพื่อศึกษาวิวัฒนาการทางความคิดและความหลากหลายของเนื้อหา

รูปที่ 24 อิมิที คิคคินสัน

รูปที่ 25 อิมิที ออสติน และลาวิเนีย

รูปที่ 26 บาทหลวงชาร์ลส์ วัตสเวิร์ธ

รูปที่ 27 โทมัส เวนทเวิร์ธ อิกกินสัน

3. ชีวิตประวัติของอิมิลี ดิกคินสัน

อิมิลี ดิกคินสันเกิดเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1830 ที่เมืองแอมเฮิร์สต์ (Amherst) มลรัฐแมสซาชูเซตส์ เป็นบุตรสาวคนที่สองของเอ็ดเวิร์ด ดิกคินสัน (Edward Dickinson) ทนายความผู้มีฐานะดี กับนางอิมิลี นอร์ครอส (Emily Norcross) พี่ชายคนโตชื่อออสติน (Austin) เป็นทนายความเหมือนบิดา และน้องสาวชื่อลาเวเนีย (Lavinia) ซึ่งอิมิลีเรียกว่าวินนี่ (Vinnie) ครอบครัวดิกคินสันเป็นครอบครัวที่อบอุ่นและมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันดี เธอได้รับการศึกษาจาก Amherst Academy ซึ่งปู่ของเธอเป็นผู้ก่อตั้ง ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็น Amherst College ซึ่งบิดาและพี่ชายของเธอเป็นผู้ดูแลด้านการเงินและเป็นกรรมการบริหารอยู่ถึง 70 ปี ต่อมาเธอเดินทางไปศึกษาต่อที่ Mount Holyoke Female Seminary สถาบันการศึกษาชั้นสูงของสตรีอีก 1 ปี เมเบล ลูมิส ทอดด์ (Mabel Lumis Todd) เพื่อนหญิงของออสตินผู้รวบรวมและตีพิมพ์ ผลงานของอิมิลี หลังจากที่เธอเสียชีวิตแล้วบันทึกไว้ว่าเธอได้ขียนลาเวเนียเล่าถึงลักษณะนิสัยของ อิมิลีว่าเป็นคนมีจินตนาการและเป็นผู้ต่อต้านความเชื่อทางศาสนาลัทธิคาลวิน (Calvinism) เมื่อเป็นนักเรียน ครูวิชาเรขาคณิตเรียกให้อิมิลีออกไปเขียนคำตอบปัญหาเรขาคณิตบนกระดานดำเธอสามารถทำคำตอบได้ดี โดยมีเคยศึกษาวิชานี้มาก่อนจนครูแปลกใจและให้เธอสอบผ่านด้วยคะแนนสูงสุด “When the [geometry] examination came and [Emily] had never studied it, she went to the blackboard and gave such a glib exposition of imaginary figures that the dazed teacher passed her with the highest mark.” (15)

ที่ Mount Holyoke Female Seminary อิมิลี ดิกคินสันแสดงลักษณะนิสัยที่เป็นของตัวเองอย่างมากเมื่อแมรี ลีออน (Mary Leon) ครูใหญ่ผู้เคร่งศาสนาและสนับสนุนศาสนาคริสต์ตามแบบคาลวินให้กลับมาสู่ความนิยมอีกครั้งหนึ่งกล่าวเชิญชวนนักเรียนในปกครองของเธอที่ปรารถนาจะเป็นคริสตศาสนิกชนในอนาคตให้ยื่นขึ้น อิมิลีเป็นนักเรียนคนเดียวที่นั่งเฉยเพราะเธอไม่แน่ใจว่าเธอต้องการจะเป็นหรือไม่ในอนาคต อาจจะเป็นด้วยเหตุผลนี้หรือการที่บิดาของเธอต้องการให้เธออยู่ใกล้ชิดครอบครัว อิมิลีจึงกลับบ้านที่แอมเฮิร์สต์หลังจากศึกษาที่ Mount Holyoke เพียงปีเดียว หลังจากนั้นไม่นานอิมิลีเริ่มเก็บตัวไม่สมาคมกับผู้ใดและหวาดกลัวการอยู่ในที่